

OTKRIVENJE BOGA

ELEN G. VAJT

„Jer je Bog, koji je zapovedio da iz tame zasvetli svetlo, zasvetleo u našim srcima da dâ svetlo spoznaje slave Božje na licu Isusa Hrista.“

Pre pada, ni oblak nije preostao nad umovima naših prvih roditelja da zamračí njihovu jasnu spoznaju o Božjem karakteru. Oni su se savršeno povinovali Božjoj volji. Za pokrivalo, prelepa svetlost, svetlost Božja, ih je okruživala. Gospod je posetio sveti par, i podučavao ih kroz dela njegovih ruku. Priroda je bila njihov udžbenik. U Edenskom vrtu Božje prisustvo je bilo predstavljeno u stvarima prirode koje su ih okruživale. Svako drvo u vrtu im se obraćalo. Nevidljive Božje stvari bile su jasno viđene, shvaćene po stvarima koje su napravljene, čak i njegova večna moć i Božanstvo.

Ali dok je tačno da Bog može ovako da bude primećen u prirodi, ovo ne odobrava tvrdnju da je posle pada savršeno Božje znanje bilo otkriveno u svetu prirode Adamu i njegovom potomstvu. Priroda može da razjasni svoje lekcije čoveku u njegovoj prostodušnosti; ali prestup je doneo štetu prirodi, i umešao se između prirode i Boga prirode. Da Adam i Eva nikad nisu bili neposlušni svom Stvoritelju, da su ostali na putu savršene čestitosti, mogli su da poznaju i razumeju Boga. Ali kada su poslušali glas kušača, i zgrešili protiv Boga, svetlost odeće nebeske nevinosti udaljila se od njih; i u pozdravljanju sa odećom nevinosti privukli su oko sebe tamnu odeću Božjeg neznanja. Čista i savršena svetlost koja ih je do sada okruživala obasjavala je sve čemu su prilazili; ali lišeno te nebeske svetlosti, Adamovo potomstvo više nije moglo da prati Božji karakter u njegovim stvorenim delima.

Stvari prirode u koje gledamo danas daju nam blede poimanje edenske lepote i slave; ipak svet prirode, nepogrešivim glasom, objavljuje

Božju slavu. U stvarima prirode, upropašćenim štetom greha, mnogo toga lepog je ostalo. Svemoguć u moći, velik u dobroti, milosti i ljubavi, stvorio je zemlju, i čak i u oštećenom stanju ona usađuje istine u pogledu veštog Majstora Umetnika. U ovoj knjizi prirode nama otvorenoj – u prelepom, mirisnom cveću, raznih i prijatnih boja – Bog nam daje nepogrešiv izraz svoje ljubavi. Posle Adamovog prestupa, Bog je mogao da uništi svaki otvoreni pupoljak i rascvetali cvet, ili je mogao da oduzme njihov miris, tako zahvalan čulima. Na zemlji, sprženoj i upropašćenoj od greha, u divljim ružama, u čičcima, u trnju, u korovu, možemo da čitamo zakon osude; ali u prijatnoj boji i mirisu cveća, možemo da naučimo da nas Bog i dalje voli, da njegova milost nije potpuno povučena sa zemlje.

Priroda je ispunjena duhovnim lekcijama za čovečanstvo. Cveće vene samo da bi poletelo u novi život; i u ovome smo naučili lekciju o vaskrsenju. Svi koji vole Boga će ponovo cvetati gore u Edenu. Ali priroda ne može da podučava lekciju velike i čudesne Božje ljubavi. Stoga, nakon pada, priroda nije jedini čovekov učitelj. Da svet ne bi ostao u mraku, u večnoj duhovnoj noći, Bog prirode nas je sreo u Isusu Hristu. Božji Sin je došao na svet kao otkrivenje Oca. On je bio to „istinito Svetlo koje rasvetljuje svakog čoveka koji dolazi na svet“. Trebalo bi da gledamo „svetlo spoznaje slave Božje na licu Isusa Hrista“.

U ličnosti svog jedinorođenog Sina, Bog nebesa se ponizio da se spusti na našu ljudsku prirodu. Na Tomino pitanje, Isus je rekao: „Ja sam put, istina i život: niko ne dolazi k Ocu, osim preko mene. Da ste upoznali mene, i Oca biste mog upoznati: odsad ga poznajete i videli ste ga.“ Reče mu Filip: „Gospode, pokaži nam Oca i dosta nam je.“ Isus mu reče: „Toliko sam vremena s vama i ti me, Filipe, nisi upoznao? Onaj ko je video mene, video je Oca; pa kako ti onda veliš: 'Pokaži nam Oca'? Zar ne veruješ da sam ja u Ocu i Otac u meni? Reči koje

vam govorim, ne govorim od sebe, nego Otac, koji prebiva u meni, on čini dela. Ako ne inače, verujte mi zbog samih dela.“

Najteža i najsramnija lekcija koju čovek mora da nauči je njegova sopstvena nesposobnost u zavisnosti od ljudske mudrosti, i siguran poraz sopstvenih napora da pravilno čita prirodu. Greh je zamračio njegov vid, i sam od sebe ne može da objasni prirodu bez njenog postavljanja iznad Boga. Ne može u njoj da prepozna Boga, ili Isusa Hrista, kojeg je poslao. On je u istoj poziciji u kojoj su bili Atinjani, koji su podigli oltare za obožavanje prirode. Stojeći nasred Marsovog brda, Pavle je predstavio narodu Atine veličanstvenost živog Boga u suprotnosti sa njihovim idolatrijskim obožavanjem.

„Atinjani“, rekao je, „vidim da ste u svemu previše praznoverni. Jer prolazeći i posmatrajući vaše svetinje, našoh i oltar s natpisom: NEPOZNATOM BOGU. Onog koga, dakle, neznajući obožavate, njega vam ja propovedam. Bog, koji je načinio svet i sve u njemu, budući da je Gospodar neba i zemlje, ne prebiva u rukotvorenim hramovima, niti ga poslužuju ljudske ruke, kao da bi šta trebao, kada sâm svemu daje život i dah i sve ostalo, i od jedne je krvi izveo sav ljudski rod da prebiva po celom licu zemlje i odredio unapred određena razdoblja i međe njihovog prebivanja da bi tražili Gospoda, ne bi li ga kako napipali i našli, jer nije daleko ni od jednog od nas: jer u njemu živimo, mićemo se i jesmo, kao što i neki od vaših pesnika rekoše: 'Njegov smo čak i rod.' Ako smo, dakle, rod Božji, ne smemo smatrati da je Božanstvo nalik zlatu, ili srebru, ili kamenu izrezbarenom umećem i ljudskom maštom.“

Oni koji imaju istinsko znanje o Bogu neće postati toliko zalučeni zakonima stvari ili procesima prirode da previde, ili odbiju da priznaju, neprekidno delovanje Boga u prirodi. Priroda nije Bog, niti je ikad bila Bog. Glas prirode svedoči o Bogu, ali priroda nije Bog. Kao njegovo

Adventni SVET JE NAŠA NJIVA Pregled

I ŠABATNI GLASNIK

„Ovde je postojanost svetih, ovde su oni koji drže zapovesti Božje i veru Isusovu.“ Otk. 14:12.

IZD. 75, BR. 45.

BETL KRIK, MIČ., NOVEMBAR 8, 1898.

CEO BR., 2297.

stvorenno delo, ona prosto nosi svedočanstvo Božje sile. Božanstvo je tvorac prirode. Prirodni svet nema, sam u sebi, silu osim one koju obezbeđuje Bog. Postoji lični Bog, Otac; postoji lični Hrist, Sin. I „Bog, koji je u više navrata i na više načina nekad govorio očevima po prorocima, u ove poslednje dane progovorio nam je po svom Sinu, kojeg je postavio naslednikom svega, po kome je i načinio svetove; koji je sjaj slave njegove i savršeni otisak njegove osobe i sve nosi rečju svoje sile; koji je sâm ostvarivši očišćenje naših greha, seo zdesna Veličanstvu u visinama.“

Psalmista kaže: „Nebesa slavu Božju objavljuju i delo ruku njegovih prikazuje svod nebeski. Dan danu to kazuje i noć noći znanje pokazuje. Nema ni govora ni jezika gde se glas njihov ne čuje.“ Neki mogu da veruju da su ove velike stvari u prirodnom svetu Bog. One nisu Bog. Sva ova čuda u nebesima samo rade posao koji je određen za njih. Ona su Gospodovi agenti. Bog je upravnik, isto kao što je i Tvorac, svim stvarima. Božansko Biće je u obavezi da održava stvari koje je stvorio. Ista ruka koja drži planine i održava ih na mestu, vodi svetove u njihovom misterioznom maršu oko sunca.

Jedva da postoji prirodna aktivnost za koju ne možemo da nađemo referencu u reči Božjoj. Reč objavljuje da „on daje da njegovo sunce izlazi“ i „kiša pada“. On „čini da trava raste po gorama... On daje sneg kao vunu, on inje rasipa kao pepeo. On led svoj baca kao zalogaje... On reč svoju odašilje i otapa ih: on daje da njegov vetar duva pa vode otiču.“ „On munje kiši stvara, i vetar izvodi iz riznica svojih.“

Ove reči Svetog Spisa ne govore ništa o nezavisnim zakonima prirode. Bog daje materiju i svojstva kojima ispunjava svoje planove. Zapošljava svoje agente da bi vegetacija mogla da cveta. Šalje rosu i kišu i sunce, da bi zelenilo moglo da iskoči, i raširi svoj tepih preko zemlje; da bi žbunje i stabla voća mogla da pupe i stvaraju. Ne sme se pretpostaviti da se zakon pokreće da bi seme radilo samo od

sebe, da se list pojavljuje jer mora tako sam od sebe. Bog je imao zakone koje je ustanovio, ali oni su samo sluge kroz koje on postiže rezultate. Momentalnim posredstvom Boga svako sitno seme prolazi kroz zemlju, i iskače u život. Svaki list raste, svaki cvet cveta, Božjom silom.

Fizički organizam čoveka je pod nadzorom Boga; ali nije kao časovnik, koji je stavljen u rad, i mora da radi sam od sebe. Srce kuca, otkucaj sledi otkucaj, udah sledi udah, ali celo biće je pod nadzorom Boga. „Vi ste Božja njiva, vi ste Božja građevina.“ U Bogu živimo i krećemo se i postojimo. Svaki otkucaj srca, svaki udah, je inspiracija onoga ko je udahnuo u Adamove nozdrve dah života – inspiracija sveprisutnog Boga, velikog JA SAM.

Drevni filozofi su uzdizali sami sebe zbog svog uzvišenog znanja. Pročitajmo nadahnuto apostolovo razumevanje stvari. „Tvrdeći da su mudri“, kaže, „poludeše i zameniše slavu neraspadljivog Boga obličjem, slikom raspadljivog čoveka, i ptica, i četvoronožaca, i gmizavaca... Koji su Božju istinu promenili u laž i slavili i štovali stvorenje umesto Stvoritelja.“ U svojoj ljudskoj mudrosti svet ne može da poznaje Boga. Njegovi mudri ljudi skupljaju nesavršeno znanje o Bogu iz njegovih stvorenih dela, a onda u svojoj gluposti veličaju prirodu i zakone prirode iznad Boga prirode. Oni koji nemaju znanje o Bogu kroz prihvatanje otkrivenja sebe u Hristu, dobiće samo nesavršeno znanje o njemu u prirodi; i ovo znanje, toliko daleko od davanja povišenih koncepcija o Bogu, i dovođenja celog bića u povinovanje njegovoj volji, učiniće ljude idolopoklonicima. Tvrdeći da su mudri, postaće budale.

Oni koji misle da mogu da dobiju znanje o Bogu osim od njegovog Predstavnika, kojeg Reč objavljuje kao „savršeni otisak njegovog bića“, moraće da postanu budale u sopstvenoj proceni pre nego što postanu mudri. Nemoguće je steći savršeno znanje o Bogu samo iz prirode; jer je priroda sama po sebi nesavršena. U svojoj nesavršenosti ne može da predstavi

Boga, ne može da otkrije Božji karakter u svojoj moralnoj savršenosti. Ali Hrist je došao kao lični Spasitelj svetu. On je predstavio ličnog Boga. Kao lični Spasitelj, uspeo se na visinu; i doći će ponovo kao što se uspeo na nebo – lični Spasitelj. On je savršeni otisak Očeve ličnosti. „U njemu telesno prebiva sva punina Božanstva.“